

Marcellus

Dierenleed

Ik ben geen expert als het gaat om het welzijn van dieren. Als mijn hond honger heeft, als hij zich verveelt of als hij zich niet lekker voelt: dan denk ik dat te kunnen zien, aan zijn gedrag maar ook aan zijn ogen. Maar ik moet toegeven, dat het evengoed inbeelding mijnerzijds zou kunnen zijn.

U raadt het al. Deze column gaat over het ritueel dat wil zeggen: onverdoofd slachten van dieren. Naast de eurocrisis bepaalde dit thema de politieke agenda van de afgelopen maanden. Ik vond en vind het een lastig onderwerp. Aan de ene kant voel ik veel voor dieren en noemen mensen die mij kennen mij een dierenliefhebber. Als er een mot in onze kamer vliegt, dan laat ik hem vliegen in de stille hoop dat ik hem op een morgen dood voor het raam vind. Aan de andere kant ben ik voor vrijheid van godsdienst: gelovige mensen moeten de ruimte krijgen om hun overtuiging na te leven, ook of juist als dit ingaat tegen algemeen maatschappelijk geaccepteerde normen. Ik bevond me de laatste maanden dan ook regelmatig in een spagaat, niet echt prettig dus. Ik was vóór beide, ik was tegen beide voorstellen.

De komende tijd zullen we overspoeld gaan worden door allerlei onderzoeksrapporten. Rapporten die aantonen dat dieren *wel* nodeloos lijden bij onverdoofd slachten en rapporten die aantonen dat dieren *niet* nodeloos lijden bij onverdoofd slachten. Omdat ik geen expert ben en omdat ik altijd gevoelig ben voor en opensta voor nieuwe argumenten, zal ik waarschijnlijk alles geloven. Maar: er is één argument dat voor Marcellus doorslaggevend is. Wanneer hebben dieren het meeste pijn? Dat zullen we nooit weten. Maar is het niet raar om een dodelijk mes te steken in een dier dat je bewust vooraf niet hebt verdoofd? De intentie telt, niet het effect.